

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet.

Mit rajzolsz?

Erre a kérdésre azt a választ is kaphatjuk, hogy semmit sem rajzolok. De azt is, hogy mindig gyenge rajzoló voltam és csak magamnak rajzolok le olykor valamit, ami éppen nagyon kedves számomra. Lehet, hogy még egyebet is mond valaki. Azonban senki se haragudjon rám ma azért, mert azt állítom, hogy mi mindnyájan rajzolunk. Tehát helyén való a kérdés, hogy mit? Nem az a kérdés, hogy rajzolunk-e, vagy hogy szeretünk-e rajzolni. Mindnyájan, minden nap rajzolunk, a kérdés pusztán az, hogy mit, vagy kit?

Elindul valaki reggel az utcán. Találkozik hamarosan valakivel. Ez reá néz és kérdi tőle: Ön talán beteg? Nem, feleli, csak igen rossz éjjelem volt. Ez az ember ismerőse számára lerajzolta egy beteg ember képét. Hallottam már a következő kijelentést: „Ne nézz rám úgy, mint egy gyilkos!” Máskor: „Ugy nézett rám, mint egy ördög.” Ezek tehát szintén rajzoltak és pedig gyilkost és ördögöt.

Ha a galatákhöz irt levélben olvassuk Pál apostol sorait, megtudjuk, hogy ő is rajzolt. Pál apostol így fejezte ki magát: „Ugy rajzoltam meg Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna keresztre.” Pál apostol tehát Krisztust rajzolta. És ha én ezt végig gondolom, úgy érzem, hogy az jó volna, nagyon jó volna, ha mi is, ha minden ember reggel úgy indulna el, hogy ő majd ma Krisztust rajzolja. Nem hallottuk-e még azt soha: Olyan képe van mint Krisztusnak? Ebben érdekes az, hogy nincsen festményünk Krisztusról. Mégis megvan nekünk embereknek Krisztus képe. Onnan tudjuk, hogy ha valaki közelünkben rajzolja Krisztus képét, mindjárt ráismerünk. mindjárt azt mondjuk: Ez hasonlít Krisztusra.

De tudjuk ezt mi is? Akarhatom-e én rajzolni Krisztust úgy, hogy ha engem látnak az emberek Krisztusra gondoljanak? Pál apostol mondja, hogy ő úgy rajzolta a Krisztust, mintha a galaták között feszítették volna meg. Ez tehát első sorban a szenvedésekre emlékeztet. És valóban ez talán a legfontosabb. Ne-

künk mindenek előtt szenvedni kell tudni. Ne akarjuk Krisztust előbb más formájában rajzolni, mielőtt nem rajzolgattuk őt szenvedéseiben. Aki nem veszi magára keresztemet és nem követ engem, nem méltó énhozzám. Ez leghamarább szükséges. Ha valaki bánt, vagy fájdalmat okoz, hallgatni, mint Jézus hallgatott, ez jó rajz. Azért, mert csak Jézus tudta ezt. Aki nélküle él e világon, az nem tud és nem akar hallgatni, ha bántják, ha szenved. Ilyenkor a szidalmazás, gyalázás vagy zugolódás, panaszkodás, de a siránkozás is helyén valónak látszik. Aki pedig ezt teszi, nem rajzolja Krisztust.

De minden nap sokféle alkalmunk van Krisztust rajzolni. A legjobb alkalom a gyengék, a tudatlanok, a szegények között mutatkozik. Jézus mondja: „Nem azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem hogy én szolgáljak.” Ezen a téren is könnyen ráismerünk a rajzra. Általában mi emberek szeretjük éreztetni felebarátunkkal fölényünket. Mi inkább rendelkezni, parancsolni akarunk. Jézus azonban azt mondja, hogy ez a pogányoknál van így. Tehát az ilyen nem rajzolja Krisztust. De a magát feláldozó, éjjel-nappal szolgáló betegápoló könnyen rajzolja Krisztust. Sokan mondják, hogy ezt így csak Krisztus csinálta. Jelen voltam egyszer egy külföldi házaspár kalauzolásánál, amikor e két ember végigvont egy gyermekotthonon. Ebben ugyanis csupa szegény, tehetetlen, nyomorék és beteg gyermeket ápoltak. Feltűnt nekem a nagy érdeklődés ez idegenek részéről. Ismételtlen mondták: Ez igazán istenes munka! Itt igaz az, hogy aki egy kicsiny gyermeket felvesz, engem vesz fel. Aki egy beteget meglátogat, engem látogat meg. Nem lehet Krisztust rajzolni, hogy barát és ellenség fel ne ismerje Krisztus arcát. Lehetséges, hogy lesznek rosszindulatu emberek, akik felismerve Krisztust, elismerés helyett gyűlölni fognak minket. De ez ne zavarjon minket. Senkit se gyűöltek jobban mint Krisztust. Ha álljuk e gyűlöletet, ha

imádkozással és áldással viszonzozzuk azt, jól fogjuk rajzolni Krisztust.

Ne felejtjük el, hogy minket mindig figyelnek. Otthon és a munkában. És mindig valamilyen képre ismernek rá, ha minket látnak. Ugyan mit látnak most, ha figyelnek? Határozzuk el magunkat Krisztus rajzolására. Gondolkozásunkban, beszédünkben és cselekedtünkben rajzoljuk Krisztust. Jóban és rosszban, egészségben és betegségben, munkában és pihenésben: rajzoljuk Krisztust. T.

Évi konferencia.

II.

A délelőtti folyamán még Melle püspök említett egyet-mást munkakerületéből. Többek között elmondta, hogy Németországban van olyan kerület, honnan a prédikátorok 70 százaléka katonai szolgálatot teljesít. Nehézségeket okoztak a kiüritések is. Van olyan gyülekezet, honnan 700 tagot kilakoltattak, mert a gyülekezet helyét hadszíntérnek nyilvánították. Megjegyezte még, hogy a szudéta vidéken hiány van prédikátorokban.

E délelőtti bucsuzott el Bickel svájci delegátus, ki feleségének betegsége miatt kénytelen volt utját félbeszakítani és hazautazni. A délután a különböző bizottságok tanácskozásai-val telt el. Este, a külföldi vendégek hirdették ismét Isten igéjét. Dr. Melle Ottó püspök és Sebele György a jugoszláviai munkánk szuperintendense szóltak a közösséghez. Érdekes visszaemlékezéseket és élményeket közölt Melle püspök egyrészt a régebbi (bácskai), másrészt a jelenlegi — német — munkaterületeiről. Többek között elmondta a szenttamási árvaház keletkezését.

A háboru alatt, amikor egyszer Szenttamáson az ígét hirdettem, feltűnt a hallgatóság soraiban egy asszony, aki egész Istentisztelet alatt sirt. Az Istentisztelet végén megkérdeztem, hogy miért sirt? És ekkor elpanaszolta, hogy most kapott értesítést, hogy a férje elesett, ő itt maradt özvegyen és most nem tudja, hogy mihez kezdjen négy gyermekével. Ne busuljon, vigasztaltam, majd egy árvaházba tesszük, amelyet mi most ezzel a négy árvával megalapítunk. A gyülekezet kibérelt egy helyiséget, butort kaptunk ajándékba annyit, amennyi a legszükségesebb volt és ez volt alapja a mi árvaházunknak, amely most Jugoszláviába oly áldásos munkát végez.

Beszéde során megemlítette, hogy németországban 280 prédikátor, 1000 diakonissza és 5 kórházunk van. Igen érdekes körülmények között történt egy diakonissza egyetel telek vásárlása is. Ez a történet bizonyítéka annak, hogy nekünk egy mindig munkálkodó, de nem mindig azonnal látható eredményt adó Istenünk van.

Isten munkája nem késik. Nemrégiben halt meg Németországban, 88 éves korában egy prédikátor. Kaufmannnak hívták. Husz évvel ezelőtt egy züllött fiatalember került hozzá, ő gondozta, ápolta, gyámolította. Egy idő múlva azonban, az a fiatalember eltűnt a városból és Kaufmann nem találkozott többé vele. A múlt évben a nürnbergi Mária Márta Diakonissza Egyetel, egy új kórházat akart építeni, a telek, amelyet e célra kiszemeltek, a városé volt. A prédikátor, ki az egyetel igazgatója is, elment a városházára, ahhoz a kormánytanácsoshoz, akihez ez az ügy tartozott. Amikor elmondta, hogy ő kiesoda és miről van szó, a tanácsos ránézett és azt kérdezte tőle: Ismeri ön Kaufmann prédikátort? — Igen ismerem — felelte az igazgató — még él és nyugdíjban van. — Tudja ön, hogy én mily hálával tartozom Kaufmannnak? Ő volt az, aki engem megmentett és most örülök, hogy valamit tehetek önökért. De ez a telek nem jó, nagyobb kell önöknek. — Es azután egy gyönyörű helyen, 2 márkás árban olyan telket adott a kórház céljára, melynek ára egyébként 15 márka volt. Nem Isten utja ez? Nekünk számolnunk kell azzal, hogy az Ur mindig velünk van.

Amikor Varsót a németek bevették, az amerikaiaktól táviratot kaptam. Nagyon aggodtak két missziósnővér miatt, kiket ők Varsóba küldtek munkálkodni s kikerül már hosszabb ideje nem érkezett életjel. A német katonai parancsnoksághoz irtam Varsóba, hogy nézzenek utána, hogy mi van a két missziósnővérről. Rövid idő múlva egy táviratot kaptam Varsóból, ezzel a szöveggel: — Azt a parancsot kaptuk a német katonai parancsnokságtól, hogy értesítsük önt, hogy jól vagyunk — Ezután egy katonai csapatral Varsóba mentem, hogy magam is utána nézzek a munkának és ott azután a következő érdekes történetet hallottam: Az amerikai misszió egy férfi tagja, Worfield ur az ostrom idején a közeli erdőbe rejtőzött. Azt gondolta, hogy az orosz határ felé megy. De három nap múlva elfogták a lengyelek. A csapatliszt utlevelet kért tőle, s mivel nem volt, azt hitték német kém és fogságba vetették. Néhány nap múlva jöttek az oroszok. Azok is utlevelet kérték és mivel nem volt, azt hitték, hogy — angol kém. Ötvenegy napig volt fogságban. Padlón aludt s a legnagyobb bizonytalanságban élt. Ötvenegy nap után jöttek a németek: No, gondolta magában, — ha a lengyelek és oroszok kémnek tartottak és így bántak velem, mi lesz most ha a németek kezébe kerülök? — Elővezetik. A német tiszt ránéz aztán így szól: — Ön se német, se nem angol kém, hanem amilyen gyorsan csak tudja, szedje a sátor-fáját és menjen vissza Varsóba és prédikáljon tovább.

Melle püspök érdekes és időszerű eseményekben bővelkedő előadása után Sebele György szuperintendens lépett a szószékre.

Sebele tv. nem vendég nálunk. Ő itthon van. A régi idők emlékeit idézi, amikor a kezdet nehézségeinél, az Ur esodálatos vezetése oly nyilvánvaló lett s eredménye gazdag gyümölcsben szemmel látható.

De ki tudná mindazt a biztató, bátorító, vigasztaló, tanító igéket ennyi helyen leírni? Ez meddő próbálkozás. Csupán a konferenciái vasárnap délelőttjéről kell még megemlékezni, hogy alkalmilag, esetről-esetre visszatérjek a konferencián elhangzott egyes előadásokra, azokban elhangzott gazdag tanításokra.

Március 17.-én vasárnap délelőtt volt az avató Istentisztelet. A diakonisszák fehér főkötői és a prédikátorok fekete öltönye, ünnepélyes külső keretet nyújtottak e számunkra nagy jelentőségű Istentisztelethez. Tessényi János szuperintendens, ki az Istentiszteletet vezeti, pontban 10 órakor adja ki az első éneket. Pontos, mint mindig. A 88-ik énekkel kezdünk. Ima után a 23-ik zsoltárt olvassa, majd Ján. 9/10—18-at. Azután a magyar gyülekezet énekkara énekelt. Az ének után dr. Melle püspök állott a szószékre, mellette a tolmácsa Hecker Henrik szegedi prédikátor. — Kedves testvéreim! — Kezdi el magyar nyelven Melle püspök. Meglepetés, derűltség. De azután németül folytatja. — Sajnálom, hogy nem tudom tovább így folytatni... és azután elmondta beszédét, melyet lapunk mult számában közöltünk. A beszéd Hecker H. kitűnő fordításában, nem vesztett eredetiségéből. A prédikáció után az avatás következett. Nuelsen és Melle püspökök avatták diakonussá Zimre Gyula györfői prédikátort.

— Ez az avatás azért történik nyilvánosan, — mondta a püspök — hogy a gyülekezet is vállalja a felelősséget e testvérért.

Magasztos pillanat. Amikor évekket ezelőtt avattak, nem is vettem úgy észre, mert benne éltem, de most ez a komoly pillanat a maga szépségében, áhítatában, szent emlékekkel tölt meg és felelőssége teljes mértékben reám száll.

Azután a diakonissza avatás következett. Csomai Julia, Koch Zsuzsanna, Szcuka Éva diakonisszák előállanak. A püspök megszólal: — Egy cél, Jézus nevében, önzetlenül, aláztasságban, hűségben szolgálni. — Ez a diakonissza rövid programja. Mind a hárman vállalják e szent szolgálatot.

Az idő repül. Oly hamar elment, hogy észre sem vettem, hogy mindjárt dél van. Következne a konferencia utolsó pontja az elhelyezési jegyzék felolvasása, de most valami megelőzi. Nuelsen püspök bucsuzik. Hetvenhárom éves. Nyugalomba vonul. Keresetlen szavakkal bucsuzik: — Ha az Ur akarja, visszatérek az én hazámba, Amerikába, gyerme-

keimhez... Mához három hétre, ha el tudok indulni: — az ut mögöttem lesz...

Visszatérek... az ut mögöttem lesz. Egyszerű szavak. És mégis mennyi mindent jelentenek nekünk. Jelentik, hogy — emberi számítás szerint, — e földön többé nem látjuk püspökünk alakját, nem halljuk szavait, komoly intelmeit, nem érezeti megértő szeretetét. Öregségében is délceg alakja eltűnik körünk-ből, de ő nem megy el. Emléke, munkájának gyümölcse itt él közöttünk. Hivalkodás nélkül teheti magáévá az öreg Horatius szavait: — „Exegi monumentum aere perennius“ (érenél maradandóbb emléket állítottam magamnak). Bizony érenél maradandóbb emlékek, a különböző intézmények, misszió állomások, mind hirdetik, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma örökké ugyanaz és hogy ez a Jézus Krisztus mit tud munkálkodni azon keresztül, ki életét az Ő kezébe teszi.

Mintha most is látnám ősz püspökünk alakját, amint az utolsó ebéd után eltávozik és az ebédlő ablaka előtt elmegy, hogy többé ne lássuk e földön, de amint eltűnik, képzeletben alakja óriássá nő és kitért karjával meleg szeretettel öleli keblére a magyar missziót.

Liebstöckl.

A Methodista Egyház vesztesége Finnországban.

A külmissziói hatóságunk jelenti Amerikában, hogy a háború következtében, Finnországban igen jelentős károkat szenvedtünk. Például Vipuriban volt három gyülekezetünk, egy diakonissza otthon s egy gyermekintézet és egy tengerész otthon. Egy kábeltávírat ezt jelentette: — *Vipuri-i ingatlanaink teljesen elpusztultak.* De nagy kár érte még egyházunkat Abóban, Hanyoban, Bjerneborgban, Taunneforstban, Kuopivban s még máshol is. De nemcsak jelentős anyagi kárt szenvedett a finn methodizmus, hanem *sok gyülekezeti tag lett a háború áldozata.* Közülök számosan a harc téren hősi halált haltak hazájukért.

Ugy a finn népet, mint közösségeinket az Ur az utóbbi időben nagyon megpróbálta, de mi mint bibliai keresztyének, őszinte szívvél kérjük mennyei Atyánkat, hogy áldja meg finn testvéreinket, adjon nekik világosságot, hogy minden időben tudják akaratát magukévá tenni és azt követni és vigasztalja őket az Ur lelke, tudván azt, hogy *akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van.*

Helyesbítés: A mult számunkban közölt elhelyezési jegyzékből, sajnálatos tévedés folytán kimaradt Pécs—Borjád állomásunk, hol dr. Szalós Artur a vezető prédikátor. E hiányt pótolva, az érdekelt testvérek szives elnézését kérjük.

Gondolatok.

Nélküled mi volnék, nem tudom, azonban remegek, látva, hogy nélküled százan meg ezren mik lettek.

Nagy ereje van a szenvedésből született örömnök.

Ha szeretünk és hálások vagyunk, önmagunktól szabadulunk meg.

Egészen szegénynek lenni és mégis Krisztus gazdagságából széteszthatni: tökéletes öröm.

Bajaink és szükségünk legmélyén ott áll az Ur és vár reánk.

Ahol a mennyország kinyitott felettünk, ott az idegen föld hazává válik.

Ne keressd a magad hirnevét, hanem az Ő dicsőségét, és Ő a megfelelő helyen munkába fog állítani.

Isten néha nagyon keményen bánik velünk, hogy irgalomra tanítson minket.

Senki se merjen Isten örök Fensége elé lépni anélkül, hogy lelke hallgatásba merült volna el.

Az minden csodák csodája, hogy az örök Isten engem, a bűnöst az Ő gyermekévé tett.

Szenvedés és Isten dicsőítése megférnek egymás mellett, ha mindkettő imára indít.

Bodelschwingh Frigyes.

„Igaz keresztyénektől, hívják őket bárminek is, semmiképpen sem akarjuk, hogy megkülönböztessenek minket, senkitől, aki őszinte szívvel törekszik elérni azt, amit még nem nyert el, a tökéletességet. Olyan őszinte vagy hozzám, amilyen én tehozad vagyok? Más kérdést nem intézek hozzád. Ha így van, akkor nyujtsd kezedet. Különböző szavak és vélekedések miatt ne ártsunk az Ur ügyének.“

Wesley.

Április 24.-én ült össze a Generalkonferencia

Atlantic Citiben, amely az első ilyen konferenciája lesz az egyesült methodista Egyháznak. Több mint száz beadvány érkezett be a különböző évi konferenciáktól, amelyek a legkülönbözőbb kérdésekkel foglalkoznak. Így főleg

az egyházrenddel, szociális kérdésekkel, az elaggott prédikátorok helyzetével, a kiküldöttek választásával, a püspöki hivatallal, diakonissza ügyvel stb.

A siker titka.

Egy gazdag skót pékmestert egyszer megkérdeztek, hogy milyen módon tudott így meggazdagodni, mi szerencséjének a titka?

— No, no — felelte — egyáltalán nem próbáltam a szerencsét megfogni, csak mindig arra törekedtem, hogy a legjobb kenyeret süssem és a pénz magától jött. — Mély bölcsesség van e kis történetben. Megváltónk szavának visszhangját halljuk benne, amikor azt mondja: — Keressétek először Isten országát s igazságát, a többi mind megadatik nektek.

Hűségesen megállani ahová az Isten állított, a siker es boldogulás titka.

HATVAN ÉVVEL EZELŐTT, a mai Csonkamagyarországnak megfelelő területen évente 380 ezer lélek született. Ma ennek a számnak alig valamivel löbb mint a fele lát napvilágot, de ennek dacára minden 24 másodpercben meghal egy magyar. Kedves lélek, te tudod, hogy melyik másodpercben kell elköltöznöd és készen vagy a halálra?

ELJEGYZES. Tessényi Zoltán prédikátor eljegyezte Biró Piroskát Budapestne. Az ifjú párnak Isten gazdag áldását kívánjuk.

HALALOZÁS

Rövid időn belül az Ur két gyülekezeti tagunkat szőlította el az élők sorából. Márc. 4.-én *Grosz Kajetán* testvérünk költözött el 84 éves korában és márc. 15.-én *Frencz János* testvérünket hívta el az Ur 77 éves korában hosszú és fájdalmas szenvedés után. Utóbbi temetése épen konferencia vasárnapján volt és azon Melle püspök is részt vett és intézett vigasztaló szavakat az özvegyen maradt kedves *Frencz néni*hez. Az Ur, aki eddig oly csodálatosan vezette az övét, az özvegyek felett még inkább kitarja szerető karját, Ő vigasztalja a kedves hozzátartozókat. (H. A.)

Skutera Erzsébet március 25.-én, 32 éves korában elhunyt. Az elhunyt testvérnőben a zentai gyülekezetünk tevékeny tagot veszített el. Az Ur vigasztalja a hozzátartozókat.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
Nyomdáért felel: Henczer István.